

Memur

– Kadir Koca · 31 Ocak 2015

MEMUR

Kurulmuş bir saat, ruhu, bedeni;
Tan vakti uyanıp bakındı memur,
Elde bir avrat var, yüze güleni;
Zora ki tebessüm takındı memur.

Kalktı yatağından, doğruldu güne,
Taktığı kirayla, savruldu düne,
Üç lokma kahvaltı, saydı da yine;
Üstüne hıçkırık, tıkindı memur.

Çocuk "harçlık" dedi, son beşi verdi.
Avrat "gün var", dedi, yılışı verdi.
Cepleri boşalttı, ceketini serdi;
Bozuk dörtçe lira, dökündü memur.

Koşar adım çıktı, evden işine,
Korna çalan dolmuş, düştü peşine,
"Spor çok hoş"deyip, güle, şişine;
Sol da boş meşine, dokundu memur.

Kabaran nefesle, daldı binaya,
Abandı yorgunluk, ahşap masaya,
Vatandaş girince, ipten sıraya;
Müdürden, görenden, sakındı memur.

Soru yağmur oldu, o toprak oldu.
Devletten yurttaşta, uzanan koldu.
Şımarık zengine, yanıt "defol"du;
Zülfü yar, yakınca, yakındı memur.

Vakit öğle oldu, uğraş didişle,
Yarım suyunu iç, simidi dişle,
Çeyrek ev niye düş, minval gidişle;
Suale bir küfür, söküldü memur.

Çaktığı bakışı, duvardan aldı.
İşi dün daldığı, hayale kaldı.
Sayısalı yırttı, lotoyu yoldu;
Sonra bir takvime, bakındı memur.

Temizliğe girdi, mavi gömleli,
Salih amca geldi, bildir emekli
Üç züğürt fal açtı, köşe dönekli;
Derdini demeye, yüksündü memur.

Onlar ağladıkça, sümeni sevdi.
Kravatı keyifle, sol yana gevdi.
Arzu bir araba, dört duvar evdi;
Düşünü iki kez, yutkundu memur.

Akşam kara giydi, çıktı işinden,
Bankaya yetişti, müphem fişinden,
Güzel kızlar kaptı, azı dişinden;
Hem el, hem tırnağa, tutkundu memur.

Et kemik yığını, vardı kapıya,
Bir temele baktı, bir de yapıya,
Adalet mülkte yok, daldı sapıya;
Sövmeye takat yok, bitkindi memur.

31.01.2015
Kadir KOCA